

PAPER 102
THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH

TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues

POGLAVLJE 102
TEMELJI RELIGIOZNE VJERE

ZA materijalistu bez vjere, čovjek nije ništa drugo nego evolucijska slučajnost. Njegove nade u opstanak su plod smrtničke mašte; njegovi strahovi, ljubavi, težnje i vjerovanja nisu ništa drugo nego rezultat uzajamnog dodira određenih beživotnih atoma materije. Nikakvo ispoljenje energije i nikakav izraz vjerovanja ne mogu ponijeti čovjeka u naredni život. Odani radovi i inspirativno duhovno obdarenje najboljih ljudi su osuđeni na uništenje smrću, na dugu i usamljenu noć vječnog zaborava i uništenja duše. Neizrecivo očajanje je čovjekova jedina nagrada za življenje i patnju pod zemaljskim suncem smrtničke egzistencije. Svaki dan života polako ali sigurno zateže stisak nemilosrdne osude koju je neprijateljski i neumoljivi svemir materije odredio kao krunidbenu uvredu svim čovjekovim lijepim, plemenitim, uzvišenim i dobrim žudnjama.

Ali takav nije čovjekov kraj i vječna sudbina; takva vizija nije ništa drugo nego vapaj očajanja lutajuće duše koja se izgubila u duhovnoj tami i koja se nastavlja hrabro boriti s mehanističkim finesama materijalne filozofije, zaslijepljena zbrkom i izobličenjem vlastitog složenog obrazovanja. I jednim jednim potezom vjere čak i najskromnija i najneukija Božja zemaljska djeca zauvijek mogu odagnati ovaj sud tame i sudbinu očaja.

Ova spasiteljska vjera nastaje u ljudskom srcu nakon što čovjekova moralna svijest uvidi da se ljudske vrijednosti mogu prevesti u smrtničkom iskustvu od materijalnih do duhovnih, od ljudskih do božanskih i od vremena do vječnosti.

1. UVJERENJA VJERE

Djelovanje Misaonog Ispravljača objašnjava prevođenje čovjekovog primitivnog i evolutivnog smisla za dužnost u tu višu i čvršću vjeru u vječne stvarnosti otkrivenja. Kako bi čovjek stekao moć razumijevanja staza vjere koje vode k vrhovnom postignuću, u njegovom srcu mora postojati težnja za savršenstvom. Ako čovjek odluči činiti božansku volju, on će znati put istine. Doslovno je istina: "Ljudske stvari morate znati da bi ih voljeli, dok božanske stvari morate voljeti kako bi ih znali." Ali poštene sumnje i iskrena pitanja nisu grijeh; takvi stavovi jedino odgađaju progresivni napredak k postignuću savršenstva. Djetinje pouzdanje osigurava čovjekov ulazak u kraljevstvo nebeskog uspona, dok napredak u kraljevstvu u cjelosti ovisi o energičnom življenju čvrste i sigurne vjere odraslog čovjeka.

Znanstveno rasuđivanje počiva na vidljivim činjenicama vremena; religiozna vjera polazi od

from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the entire personality. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression

programa duha koji pripada vječnosti. Istinska mudrost nas opominje da dopustimo vjeri da putem religioznog uvida i duhovne preobrazbe postigne ono što nam znanje i razum ne mogu pružiti.

Zbog izolacije koja je uslijedila nakon pobune, otkrivenje istine na Urantiji je toliko puta bilo pobrkano s tvrdnjama nepotpunih i prolaznih kozmologija. Istina ostaje nepromijenjena iz generacije u generaciju, dok učenja o fizičkom svijetu variraju iz dana u dan i iz godine u godinu. Vječnu istinu ne bi trebalo omalovažavati samo zato što slučajno stoji pored zastarjelih ideja o materijalnom svijetu. Što više znanosti znate to manje možete biti sigurni; što više religije imate to ste uvjereniji.

Uvjerenja znanosti u cijelosti proizlaze iz intelekta; uvjerenja religije proizlaze iz samih temelja cjelokupne ličnosti. Znanost se obraća razumijevanju uma; religija se obraća lojalnosti i odanosti tijela, uma i duha, čak i cijele ličnosti.

Bog je tako stvaran i apsolutan da se nikakav materijalni znak dokaza niti bilo kakva demonstracija takozvanih čuda ne mogu ponuditi kao dokaz njegove stvarnosti. Uvijek ćemo ga znati zato što mu vjerujemo i ova vjera u cjelosti počiva na našem osobnom sudjelovanju u božanskim ispoljenjima njegove beskonačne stvarnosti.

Unutarnji Misaoni Ispravljač nepogrešivo stvara u čovjekovoj duši istinsku i ljubopitivu žudnju za savršenstvom, te dalekosežnu radoznalost koju je moguće zadovoljiti jedino obožavalačkim duhovnim zajedništvom s Bogom, božanskim izvorom ovog Ispravljača. Čovjekova gladna duša odbija naći zadovoljenje u bilo čemu što je manje od osobne spoznaje živog Boga. Što god više Bog može biti od visoke i savršene moralne ličnosti, on u našem žudnom i ograničenom shvaćanju ne može biti ništa manje.

2. RELIGIJA I STVARNOST

Pozorni umovi i pronicave duše prepoznaju religiju kad je nađu u životima svojih bližnjih. Religija ne zahtijeva nikakvu naročitu definiciju; mi svi znamo njezine društvene, intelektualne, moralne i duhovne plodove. I sve ovo proizlazi iz činjenice da religija pripada ljudskom rodu; ona nije proizvod kulture. Istina, čovjekovo shvaćanje religije je još uvijek ljudsko i stoga često postaje žrtvom neukosti i predrasuda, zavarljivih finesa i samoobmana neistinite filozofije.

Jedna od osobenih karakteristika istinskog religioznog uvjerenja je to što je unatoč apsolutnosti njegovih izjava i čvrstini njegovog stava duh njegovog izraza tako uravnotežen i ublažen da nikad ne odaje ni najslabiji dojam nametljivosti i egoističke egzaltacije.

of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination knows, and knows now. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

Even the discoveries of science are not truly real in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become meaning through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy,

Mudrost religioznog iskustva je donekle paradoks jer dijelom vuče porijeklo iz ljudskih izvora dok istodobno predstavlja Ispravljačevu derivaciju. Religiozna sila nije proizvod osobnih povlastica individualnog čovjeka, već prije rezultat te uzvišene suradnje između čovjeka i vječnog izvora sve mudrosti. Riječi i djela istinske i neoskrnavljene religije na taj način postaju snažni autoritet svim prosvjetljenim smrtnicima.

Teško je ustanoviti i analizirati činitelje religioznog iskustva, ali nije teško opaziti da ljudi koji ih slijede žive kao da se već nalaze u prisutnosti Vječnog. Vjernici reagiraju na ovaj zemaljski život kao da već posjeduju besmrtnost. U životima takvih smrtnika postoji neosporna autentičnost i spontanost izražaja po kojoj se zauvijek razlikuju od svojih bližnjih koji su usvojili jedino mudrost ovog svijeta. Religiozni ljudi imaju sposobnost djelotvornog oslobođenja od vrtoglave žurbe i bolnog stresa nestalnosti koje predstavljaju sastavni dio zamaljskih struja vremena; oni ispoljavaju postojanost ličnosti i smirenost karaktera koji se ne mogu objasniti zakonima fiziologije, psihologije ili sociologije.

Vrijeme igra neminovnu ulogu pri postignuću znanja; religija odmah stavlja svoja obdarenja čovjeku na raspolaganje premda skladen rast, čvrsto napredovanje u svim fazama religioznog iskustva, predstavljaju vrlo bitan element. Čovjek će vječno nastojati steći znanje; vi neprestano učite, dok nikad niste u stanju dostići puno znanje apsolutne istine. U samom znanju čovjek nikad ne možete postići apsolutno uvjerenje, jedino sve veću vjerojatnost aproksimacije; ali duhovno prosvjetljena religiozna duša zna i zna sada. A i pored toga, takvo duboko i sigurno uvjerenje ne vodi takve zdravoumne religiozne ljude da se išta manje zanimaju za uspone i padove napretka ljudske mudrosti koja je na svom materijalnom kraju povezana sa sporim napretkom znanosti.

Čak ni znanstvena otkrića neće biti istinski stvarna u svijesti ljudskog iskustva dok ne budu razriješena i usklađena, dok njihove relevantne činjenice ne poprime stvarna značenja uključenjem u kružne putanje misaonih struja uma. Smrtni čovjek promatra čak i svoje fizičko okruženje s umne razine, iz perspektive svog psihološkog registra. Stoga nije čudno što bi čovjek prvo trebao izgraditi čvrsto ujedinjeno tumačenje svemira, a zatim nastojati povezati ovo energetske jedinstvo svoje znanosti s jedinstvom duha svog religioznog iskustva. Um je jedinstvo; smrtnička svijest živi na umnoj razini i spoznaje univerzalne stvarnosti očima umnog obdarenja. Umna perspektiva neće stvoriti egzistencijalno jedinstvo izvora stvarnosti, Prvog Izvora i Centra, ali može i jednom hoće čovjeku predložiti iskustveni spoj energije, uma i duha u sastavu

mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the trinity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an idea, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must act.

Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it acts. Aberrations of religious conviction have led to bloody

i u vidu Vrhovnog Bića. Ali um nikada neće uspjeti ujediniti raznolikost stvarnosti ako ne izgradi čvrstu svijest o materijalnim stvarima, intelektualnim značenjima i duhovnim vrijednostima; jedinstvo se može postići jedino u skladu trojedinstva funkcionalne stvarnosti i jedino jedinstvo donosi zadovoljstvo ličnosti koje počiva u spoznaji kozmičke postojanosti i dosljednosti.

Jedinstvo se u ljudskom iskustvu najlakše može postići putem filozofije. I dok tijelo filozofske misli uvijek mora biti utemeljeno na materijalnim činjenicama, duša i energija istinske filozofske dinamičnosti počiva u smrtnikovom duhovnom uvidu.

Evolutivni čovjek ne uživa prirodno u teškom radu. Kako bi u svom životnom iskustvu očuvao korak s prinudnim zahtjevima i poticajnim porivima rastućeg religioznog iskustva, čovjek neprekidno mora biti aktivan u duhovnom rastu, intelektualnom napredovanju, otkriću novih činjenica i društvenoj službi. Ličnost koja nije izrazito aktivna nikad ne može imati istinsku religiju. Lijeni ljudi stoga često pokušavaju izbjeći rigoroznost istinski religioznih aktivnosti domišljato se služeći samoobmanama i povlačeći se u lažni zaklon stereotipnih religioznih doktrina i dogmi. Ali istinska religija je živa. Intelektualna kristalizacija religioznih predodžbi znači duhovnu smrt. Bez ideja nećete biti u stanju shvatiti religiju, ali ako se religija svede na ideju, ona više nije religija; ona postaje jedino vrstom ljudske filozofije.

Pored toga postoje i druge nestabilne i slabo disciplinirane duše koje nastoje koristiti sentimentalne ideje religije kako bi izbjegle iritirajućim zahtjevima življenja. Kad određeni kolebljivi i plašljivi smrtnici pokušaju izbjeći neprestanom pritisku evolucijskog života, religija, kakvom je oni shvaćaju, djeluje najbližim zaklonom, najboljim utočištem. Ali misija religije počiva u pripremi čovjeka da se hrabro, čak herojski, suoči s životnim nestalnostima. Religija je najviše obdarenje evolutivnog čovjeka, ona je to što ga osposobljuje da ustraje i da se "drži onoga koji se ne vidi." Misticism, međutim, u određenoj mjeri predstavlja uzmicanje pred životom kojim se služe jedino ljudi koji ne uživaju teže aktivnosti življenja religioznim životom u otvorenim područjima ljudskog društva i poslovanja. Istinska religija mora djelovati.

Ponašanje postaje rezultat religije kad je čovjek uistinu ima ili prije rečeno, kad religiji bude dopušteno da istinski ima čovjeka. Religija nikad neće biti zadovoljna pukim razmišljanjem i nedjelotvornim osjećajima.

Ne zatvaramo oči pred činjenicom da je religija često djelovala nepromišljeno, čak nereligiozno, ali je svejedno djelovala. Skretanja

persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe--morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

Science, knowledge, leads to fact consciousness; religion, experience, leads to value consciousness; philosophy, wisdom, leads to co-ordinate consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of true reality; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with

religioznih uvjerenja su vodila krvavim progonima, ali religija mora djelovati; ona je dinamična!

3. ZNANJE, MUDROST I UVID

Nedostatak intelektualnog obdarenja i obrazovanja neminovno stoji na putu višem religioznom postignuću zbog toga što takvo osiromašenje čovjekove duhovne prirode oduzima religiji njen glavni put filozofskog kontakta sa svijetom znanosti. Unatoč značaju intelektualnih činitelja religije, pretjerano razvijanje intelekta može biti jednako nepoželjno. Religija neminovno djeluje pod paradoksalnom neophodnošću djelotvorne upotrebe misli istodobno zanemarujući duhovnu svrishodnost cjelokupnog misaonog procesa.

Religiozna špekulacija je neminovna premda uvijek štetna; špekulacija uvijek rezultira krivotvorenjem svoga predmeta. Špekulacija obično prevodi religiju u nešto što je materijalno ili humanističko, i dok na taj način izravno remeti jasnoću logičkog razmišljanja, neizravno stvara sliku religije kao funkcije zemaljskog svijeta, upravo onog svijeta s kojim religija uvijek treba stajati u suprotnosti. Religija će stoga uvijek biti obilježena paradoksima, paradoksima koji proizlaze odatle što u čovjekovom iskustvu ne postoji veza između materijalnih i duhovnih razina svemira--morontija mota, nadfilozofska profinjenost opažanja istine i spoznavanja jedinstva.

Materijalni osjećaji, ljudske emocije, neposredno vode k sebičnim materijalnim djelima. Religiozni uvidi, duhovne motivacije, neposredno vode k religioznim radnjama, nesebičnim djelima društvene službe i altruističkog dobročinstva.

Religiozna žudnja je potraga za božanskom stvarnošću. Religiozno iskustvo je spoznaja svijesti nalaženja Boga. I kad čovjek nađe Boga, duša ovog bića doživi tako neopisiv i uzbuđen osjećaj pobjede nad ovim otkrićem da počinje težiti službi i kontaktu sa svojim manje prosvjetljenim bližnjima ne kako bi govorila o svom otkriću Boga, već kako bi pustila bujicu vječne dobrote koja navire iz njene duše da osvježi i oplemeni njene bližnje. Stvarna religija vodi uvećanoj društvenoj službi.

Znanost--znanje--vodi svjesnosti činjenica; religija--iskustvo--vodi svjesnosti vrijednosti; filozofija--mudrost--vodi koordiniranoj svjesnosti; otkrivenje--zamjena morontija moti--vodi svjesnosti istinske stvarnosti; dok usklađenje svjesnosti činjenica, vrijednosti i istinske stvarnosti tvori svjesnost stvarnosti ličnosti, vrhunac postojanja, kao i uvjerenje o mogućnosti njenog preživljavanja

the belief in the possibility of the survival of that very personality.

Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive--timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

Science indicates Deity as a fact; philosophy presents the idea of an Absolute; religion envisions God as a loving spiritual personality. Revelation affirms the unity of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father--the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth is a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast

smrti.

Znanje dijeli ljude, vodi stvaranju društvenih slojeva i kasti. Religija vodi službi ljudima, stvaranju etike i altruizma. Mudrost vodi višem i boljem asociranju ideja i plodnijoj zajednici s drugim ljudima. Otkrivenje oslobađa ljude i uvodi ih u vječnu pustolovinu.

Znanost kategorizira ljude; religija voli ljude, druge kao što voli sebe; mudrost pravilno spoznaje razliku među ljudima; ali otkrivenje uzdiže čovjeka i otkriva njegovu sposobnost sudarnje s Bogom.

Znanost uzalud nastoji stvoriti kulturno bratstvo; religija stvara bratstvo duha. Filozofija teži bratstvu mudrosti; otkrivenje pruža sliku vječnog bratstva, Rajskog Zbora Finalnosti.

Znanje vodi ponosu ličnosti; mudrost je svjesnost značenja ličnosti; religija je iskustvo spoznavanja vrijednosti ličnosti; otkrivenje je sigurnost u preživljavanje ličnosti.

Znanost nastoji ustanoviti, analizirati i klasificirati segmentirane dijelove bezgraničnog kozmosa. Religija shvaća ideju cjelovitosti--ideju kozmosa kao cjeline. Filozofija nastoji povezati materijalne segmente znanosti s konceptom cjelovitosti koji predstavlja plod duhovnog uvida. Tamo gdje filozofija doživljava neuspjeh, otkrivenje postiže uspjeh, potvrđujući da je kozmički krug univerzalan, vječan, apsolutan i beskonačan. Ovaj kozmos Beskonačnog JA JESAM je stoga beskonačan, bezgraničan i sveobuhvatan--bezvremen, bezprostoran i bezuvjetan. I mi svjedočimo da je Beskonačni JA JESAM Otac Mihaela iz Nebadona i Bog ljudskog spasenja.

Znanost navodi Božanstvo kao činjenicu; filozofija predstavlja ideju Apsoluta; religija oslikava Boga kao duhovnu ličnost ljubavi. Otkrivenje potvrđuje jedinstvo stvarnosti Božanstva, ideje Apsoluta i duhovne ličnosti Boga te dalje predstavlja ovaj koncept kao našeg Oca--univerzalnu stvarnost egzistencije, vječnu ideju uma i beskonačni duh života.

Postignuće znanja tvori znanost; potraga za mudrosti je filozofija; ljubav prema Bogu je religija; žudnja za istinom je otkrivenje. Ali čovjekov unutarnji Misaoni Ispravljač je taj koji pridružuje osjećaj stvarnosti čovjekovom duhovnom uvidu u kozmos.

U znanosti, ideja prethodi izražaju spoznaje; u religiji, iskustvo spoznavanja prethodi izražaju ideje. Ogromna razlika postoji između slijedeće tri pojave:

difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation--the will that believes.

In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The eternal real is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences--other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality--source, nature, and destiny--of other-mindness. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the

čovjekove evolutivne volje da vjeruje, religioznog uvida koji predstavlja plod prosvjetljenog razuma i otkrivenja--volje koja vjeruje.

U evoluciji religija često vodi formiranju čovjekovih ideja o Bogu; otkrivenje predstavlja ideju da je Bog evoluirao čovjeka, dok u zemaljskom životu Krista Mihaela vidimo Boga koji se obznanjuje čovjeku. Evolucija često predstavlja Boga u ljudskom obličju; otkrivenje često čini čovjeka nalik Bogu.

Znanost se može zadovoljiti jedino otkrićem prvih uzroka, religija otkrićem najviše ličnosti, a filozofija otkrićem jedinstva. Otkrivenje potvrđuje da su ovo troje jedno i da su sve troje dobri. Vječna stvarnost je dobro svemira, a ne vremenske iluzije prostornog zla. U duhovnom iskustvu svih ličnosti, uvijek je istina da je stvarno to što je dobro i da je dobro to što je stvarno.

4. STVARNOST ISKUSTVA

Kako u vašim umovima živi Misaoni Ispravljač, nije vam veća tajna znati um Boga nego biti siguran u svjesnost poznavanja bilo kog drugog uma, ljudskog ili nadljudskog. Religija i društvena svijest dijele slijedeću osobinu: Počivaju na čovjekovoj svjesnosti umnosti drugih. Vještina kojom možete prihvatiti ideju drugog kao svoju je ista vještina kojom možete "dopustiti umu koji je bio u Kristu da bude u vama."

Što je ljudsko iskustvo? Ono je jednostavno bilo koji oblik interakcije između čovjekovog aktivnog i ljubopitivog bitka i bilo koje druge aktivne spoljašnje stvarnosti. Količinu iskustva određuju dubina koncepta i cjelokupnost opažanja stvarnosti vanjskog okruženja. Kretanje iskustva je jednako iščekivanju i snazi imaginacije te oštini senzornog zapažanja spoljašnjih svojstava stvarnosti s kojom se stupa u kontakt. Stvarnost iskustva počiva u čovjekovoj samosvijesti kao i svjesnosti postojanja drugih--materijalnosti, umnosti i duholikosti drugih.

Čovjek vrlo rano postaje svjestan da nije sam u svijetu ili svemiru. U okviru čovjekovog bitka izrasta prirodna i spontana samosvijest umnosti drugih. Vjera prevodi ovo prirodno iskustvo u religiju, prepoznavanje Boga kao stvarnosti--izvora, prirode i sudbine--umnosti drugih. Ali takvo poznavanje Boga je bez iznimke stvarnost osobnog iskustva. Da Bog nije ličnost, on ne bi mogao postati živim dijelom stvarnog religioznog iskustva ljudske ličnosti.

Sadržina greške u čovjekovom religioznom iskustvu direktno odgovara stupnju materijalizma koji zagađuje čovjekov duhovni koncept Oca Svih.

spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, coordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

Čovjekovo kozmičko napredovanje u pred-duhu počiva u iskustvu oslobađanja od ovih pogrešnih ideja o Božjoj prirodi i stvarnosti čistog i istinskog duha. Božanstvo je više nego duh, ali duhovni prilaz je jedini put kojim uspinjući čovjek može prići Bogu.

Molitva uistinu ulazi u sastav religioznog iskustva, premda suvremene religije griješe pretjerano ističući molitvu nauštrb mnogo bitnijeg duhovnog zajedništva između čovjeka i Boga--obožavanja. Obožavanje produbljuje i proširuje mislilačke moći uma. Dok molitva obogaćuje život, obožavanje osvjetljuje čovjekovu sudbinu.

Religija otkrivenja je ujedinjujući element ljudske egzistencije. Otkrivenje ujedinjuje povijest, koordinira geologiju, astronomiju, fiziku, kemiju, biologiju, sociologiju i psihologiju. Duhovno iskustvo je stvarna duša čovjekovog kozmosa.

5. PREMOĆ SVRSISHODNE POTENCIJALNOSTI

Premda potvrda stvarnosti vjerovanja nije isto što i potvrda stvarnosti predmeta vjerovanja, evolutivni napredak jednostavnih oblika života do statusa ljudske ličnosti ukazuje na to da je od samog početka postojao potencijal za pojavu ličnosti. U vremenskim svemirima ono što je potencijalno uvijek ima premoć nad onim što je aktualno. U evolutivnim kozmosima, potencijal je to što predstoji, a to što predstoji je ostvarenje svrsishodnih mandata Božanstva.

Ista ova premoć svrsishodnosti se može vidjeti u evoluciji umne ideacije, pri preobrazbi primitivnog životinjskog straha u sve dublje obožavanje Boga i sve više cijenjenje svemira. Primitivni čovjek je imao više religioznog straha nego vjere i ova se nadmoć potencijala duha nad umnim aktualnostima ispoljila u prevođenju ovog prezrenog straha u živu vjeru u duhovne stvarnosti.

Vi možete psihološki analizirati evolutivnu religiju, ali ne i religiju osobnog iskustva koja ima duhovno porijeklo. Ljudska moralnost može prepoznati vrijednosti, dok jedino religija može očuvati, uzvisiti i produhoviti takve vrijednosti. Ali unatoč takvim radnjama, religija nadilazi emocionaliziranu moralnost. Religija u usporedbi s moralnošću nije drugačija od ljubavi u usporedbi s dužnošću, sinom u usporedbi sa slugom, biti u usporedbi s formom. Moralnost otkriva svemogućeg Upravitelja, Božanstvo kojem čovjek treba služiti; religija obznanjuje Oca ljubavi, Boga kojeg čovjek obožava i voli. I ponavljamo da je ovo slučaj zbog toga što duhovna potencijalnost religije ima nadmoć nad dužnosnom aktualnošću evolutivne moralnosti.

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact;

6. UVJERENJE RELIGIOZNE VJERE

Filozofska eliminacija religioznog straha i ustrajni napredak znanosti uništavaju lažne bogove; i čak i ako ovaj gubitak božanstava koja su djelo samog čovjeka može za trenutak zamagliti čovjekovu duhovnu viziju, ljudi će na koncu uspjeti uništiti neznanje i sujevjerje koji su tako dugo skrivali živog Boga vječne ljubavi. Odnos između stvorenog bića i Stvoritelja je živuće iskustvo, dinamična religiozna vjera koja se ne može precizno definirati. Izdvojiti dio života i nazvati ga religijom znači raščlaniti život i izobličiti religiju. I upravo zbog toga Bog obožavanja zahtijeva svu odanost ili ništa.

Bogovi primitivnih ljudi su mogli biti jedino odrazi svojih ljudskih stvoritelja; živi Bog je božanska svjetlost čiji prekidi stvaraju graditeljske odraze cjelokupnog prostora.

Religiozni čovjek određenog filozofskog dostignuća ima vjeru u osobnog Boga osobnog spasenja, nešto što je više od stvarnosti, vrijednosti, razine dostignuća, uzvišenog procesa, preobrazbe, vremensko-prostornog ultimata, idealizacije, personifikacije energije, gravitacijske jedinice, ljudske projekcije, idealizacije bitka, posega prirode prema višim razinama, sklonosti prema dobroti, naprednog impulsa evolucije ili blažene hipoteze. Religiozni čovjek ima vjeru u Boga ljubavi. Ljubav je bit religije i izvor nadmoćne civilizacije.

Vjera preobražava filozofskog Boga vjerojatnosti u spasiteljskog Boga uvjerenja u osobno religiozno iskustvo. Skepticizam može predstavljati izazov teološkim teorijama, dok uvjerenje i pouzdanje u osobno iskustvo potvrđuju istinitost čovjekovog vjerovanja koje je izraslo u zrelu vjeru.

Uvjerenja o Bogu mogu biti rezultat mudrog rasuđivanja, dok individualni čovjek može upoznati Boga jedino vjerom, osobnim iskustvom. U mnogo čemu što se tiče života čovjek mora računati na vjerojatnost, ali pri dodiru s kozmičkom stvarnošću, kad pride kozmičkim značenjima i vrijednostima živućom vjerom, čovjek može doživjeti uvjerenost. Duša koja zna Boga ima hrabrosti reći "Znam" čak i kad ljudi bez vjere dovedu u pitanje ovo znanje zato što ono nije u cjelosti potkrijepljeno intelektualnom logikom. Svakoj takvoj sumnjičavoj osobi vjernik jedino može reći, "Kako ti znaš da ja ne znam?"

Premda razum uvijek može dovesti u pitanje vjeru, vjera je uvijek u stanju nadopuniti razum i logiku. Razum stvara vjerojatnost koju vjera može preobraziti u moralno uvjerenje, čak i duhovno iskustvo. Bog je prva istina i posljednja činjenica;

therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand--to explain--God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: "If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples."

To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally

stoga sva istina dolazi od Boga, dok sve činjenice postoje jedino relativno naspram Boga. Bog je aposolutna istina. Čovjek može znati Boga kao istinu, ali kako bi mogao razumjeti--objasniti--Boga, mora istražiti stvarnost svemira nad svemirima. Jedino živa vjera može premostiti ogromni raskol između čovjekovog doživljaja istine Boga i njegove nesigurnosti u postojanje Boga. Sam razum ne može postići sklad između beskonačne istine i univerzalne činjenice.

Vjerovanje ne mora biti u stanju da se odupre sumnji i strahu, dok vjera uvijek pobija sumnju jer je pozitivna i živa. Pozitivno uvijek ima prednost nad negativnim, istina nad greškom, iskustvo nad teorijom, duhovne stvarnosti nad izoliranim činjenicama vremena i prostora. Čvrsti dokaz ovog duhovnog uvjerenja počiva u društvenim plodovima duha koje donose takvi vjernici koji žive vjeru, a koji predstavljaju rezultat ovog istinskog duhovnog iskustva. Isus je rekao: "Po tom ćete svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom."

Sa stanovišta znanosti, Bog je mogućnost; psihologiji je poželjnost; filozofiji je vjerojatnost; dok je religiji uvjerenje, aktualnost religioznog iskustva. Razum zahtijeva da filozofija, koja nije u stanju naći Boga vjerojatnosti, poštuje religioznu vjeru koja je u stanju naći Boga uvjerenja. Znanost pored toga ne bi trebala otpisati religiozno iskustvo kao lakovjerno, kako sama insistira na pretpostavci da su čovjekova intelektualna i filozofska obdarenja potekla od povijesno sve nižih inteligencija koje se na koncu svode na primitivne oblike života koji nisu imali misaonih i osjetnih sposobnosti.

Evolutivne činjenice se ne bi smjele suprotstaviti istini stvarnosti uvjerenja duhovnog iskustva religioznog življenja smrtnika koji zna Boga. Inteligentni ljudi trebaju prestati razmišljati kao djeca i trebaju početi koristiti dosljednu logiku zrelog doba koja prihvaća koncept istine uporedo s činjeničnim opservacijama. Znanstveni materijalizam sebe uništava kad se unatoč nizu kozmičkih pojava nastavlja držati svojih suvremenih primjedbi, pripisujući ono što je očigledno više onome što je očigledno niže. Dosljednost zahtijeva da čovjek prepozna aktivnost svrsishodnog Stvoritelja.

Organska evolucija je činjenica; svrsishodna ili progresivna evolucija je istina koja pruža dosljednost inače proturiječnim pojavama sve naprednijih dostignuća evolucije. Što više bilo koji znanstvenik uznapreduje u svojoj znanosti to će više odbacivati teorije materijalističkih činjenica u korist kozmičke istine koja svjedoči o prevlasti Vrhovnog Uma. Materijalizam umanjuje vrijednost ljudskog života; Isusovo evanđelje značajno uzvisuje i

exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

božanstveno veliča svakog smrtnog čovjeka. Smrtnička egzistencija se treba smatrati zanimljivim i čarobnim iskustvom ostvarenja stvarnosti koja povezuje ljudski poseg naviše sa spasonosnim božanskim posegom naniže.

7. UVJERENJE U BOŽANSKO

Samopostojeći Otac Svih je isto tako sam po sebi razumljiv; on uistinu živi u svakom razumnom smrtniku. Ali vi ne možete biti sigurni u Boga ako ga ne poznajete; čovjekova spoznaja činjenice da je Božji sin predstavlja jedino iskustvo koje može potvrditi Božje očinstvo. Svemir se svugdje mijenja. Mijenjajući svemir je pouzdan svemir; takva tvorevina ne može biti konačna niti apsolutna. Konačni svemir u cjelosti ovisi o Ultimnom i Apsolutnom. Svemir i Bog nisu jedno te isto; jedno je uzrok, a drugo je posljedica. Uzrok je apsolutan, beskonačan, vječan i nemijenjajući; posljedica je vremensko-prostorna i transcendentna tvorevina koja se stalno mijenja i raste.

Bog je u svemiru jedina samoprouzrokovana činjenica. On je tajna uređenja, plana i svrhe cijele tvorevine stvari i bića. Stalno mijenjajućim svemirom upravlja stabilizacija apsolutno nemijenjajućih zakona, navika nemijenjajućeg Boga. Stvarnost Boga--božanski zakon--je nemijenjajući; istina Boga--njegov odnos prema svemiru--je relativno otkrivenje koje se uvijek prilagođuje evolutivnom svemiru.

Ljudi koji bi htjeli izmisliti religiju bez Boga nalikuju ljudima koji žele ubrati plodove bez drveća ili imati djecu bez roditelja. Ne možete imati posljedice bez uzroka; jedino JA JESAM je neuzrokovan. Religiozno iskustvo podrazumijeva Boga i takav Bog osobnog iskustva mora biti osobno Božanstvo. Čovjek se ne može moliti kemijskoj formuli, govoriti s matematičkom jednažbom, obožavati hipotezu, povjeriti se postulatu, stupiti u duhovnu zajednicu s procesom, služiti apstrakciji ili biti prijatelj zakona.

Istina, mnoge naizgled religiozne osobine mogu izrasti iz nereligioznih korijena. Intelektualno, čovjek može zaniijekati Boga a i pored toga biti moralno dobar, odan, društven, častan, pa čak i idealističan. Čovjek može nakalemiti mnoge čisto humanističke grane na stablo svoje duhovne prirode i na taj način naizgled potvrditi opravdanost zalaganja za bezbožnu religiju, ali takvo iskustvo nema trajne vrijednosti, nema poznavanja Boga i uspona prema Bogu. Takvo smrtničko iskustvo ima jedino društvene, a ne i duhovne plodove. Kalem određuje prirodu ploda, unatoč tome što se životna hrana crpi iz korijenja uma i duha koji izvorno predstavljaju božanska obdarenja.

Intelektualno obilježje religije je uvjerenje; njezino filozofsko obilježje je dosljednost; društveni plodovi su ljubav i služba.

The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, "I know what I have experienced because I am a son of I AM." If the personal experience of a faith-born son of the experiencable Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experiencer can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the fact of human experience; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present

Individualna osoba koji poznaje Boga ne zatvara oči pred teškoćama i preprekama koje stoje na putu njegovoj potrazi za Bogom usred zbrke izazvane predrasudama, tradicijom i materijalističkim tendencijama suvremenog doba. Takva osoba je susrela i pobijedila sve ove zapreke, savladala ih živućom vjerom i dostigla visoke razine duhovnog iskustva. Ali točno je da se mnogi koji su u sebi sigurni u Boga boje potvrditi takve osjećaje uvjerenja zbog mnogobrojnosti i podmuklosti onih koji prikupljaju primjedbe nastojeći otežati život vjernika. Čovjek ne mora imati jako razvijen intelekt kako bi našao nedostatke, pitanja i primjedbe. Ali on mora imati brilijantan um kako bi našao odgovore na ova pitanja i teškoće; uvjerenje vjere je najbolja vještina za odnos prema svim ovim površnim sporovima.

Ako se znanost, filozofija ili sociologija usude postati dogmatični pri sporenju s prorocima istinske religije, ljudi koji znaju Boga trebaju odgovoriti na ovaj neopravdani dogmatizam tim dalekosežnijim dogmatizmom uvjerenja osobnog duhovnog iskustva: "Znam što sam doživio jer sam sin JA JESAM." Ako osobno iskustvo čovjeka koji živi vjeru dogmatski bude dovedeno u pitanje, onda ova osoba koja je po vjeri i iskustvu postala sin Oca, može uzvratiti tom neosporivom dogmom, tvrdnjom da je sin Oca Svih.

Jedino bi se bezuvjetna stvarnost--apsolut--mogla usuditi da ustraje na dogmatičnosti. Radi dosljednosti, poklonici dogmatizma prije ili kasnije stižu u naručje samog Apsoluta energije, Univerzala istine i Beskonačnog ljubavi.

Ako se nereligiozni prilazi kozmičkoj stvarnosti usude dovesti u pitanje uvjerenje vjere navodeći njezinu neosnovanost, onda čovjek koji je doživio duh može jednako tako pribjeći dogmatičnom osporavanju činjenica znanosti i vjerovanja filozofije, tvrdeći da su i oni jednako nedokazani; da su jednako tako doživljaji u svijesti znanstvenika ili filozofa.

U Boga, koji je najneizbježnija prisutnost, najstvarnija činjenica, najživlja istina, najdraži prijatelj, najbožanstvenija vrijednost, imamo pravo biti uvjereni više nego u sve druge doživljaje svemira.

8. DOKAZI RELIGIJE

Najviši dokaz stvarnosti i djelotvornosti religije počiva u ljudskom iskustvu; naime u tome da je čovjek koji je po prirodi bojažljiv i sumnjičav, obdaren snažnim instinktom samoodržanja i težnje za opstankom, voljan povjeriti najdublje interese svoje sadašnjosti i budućnosti na čuvanje i upravljanje moći i

and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

Ethics is the eternal social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest

osobe koju njegova vjera naziva Bogom. Ovo predstavlja centralnu istinu cijele religije. Religije se nikad ne slažu u pogledu onoga što ta moć ili ličnost traži za ovo bdijenje i za čovjekovo konačno spasenje; sve religije se tu više-manje razmimoilaze.

Status bilo koje religije na evolutivnoj ljestvici najbolje može biti utvrđen njezinim moralnim prosudbama i etičkim principima. Što je viši oblik bilo koje religije, ona više potiče stalni napredak društvene moralnosti i etičke kulture sama zauzvrat osjećajući njihovo poticajno djelovanje. Mi ne možemo suditi religiji prema statusu prateće civilizacije; bolje je nastojati ocijeniti stvarnu prirodu civilizacije prema čistoti i plemenitosti njezine religije. Mnogi najistaknutiji svjetski religiozni učitelji su bili doslovno nepismeni. Čovjek ne mora imati svjetovne mudrosti kako bi imao spasonosnu vjeru u vječne stvarnosti.

Razlika između religija različitih doba u cjelosti počiva u razlici u čovjekovom razumijevanju stvarnosti i uočavanju moralnih vrijednosti, etičkih odnosa i stvarnosti duha.

Etika je vječno društveno ili rasno zrcalo koje vjerno odražava inače neprimjetan napredak unutarnjeg duhovnog i religioznog razvoja. Čovjek je uvijek mislio o Bogu kao svemu najboljem, kao svojim najdubljim idejama i najvišim idealima. Čak je i povijesna religija formirala svoje shvaćanje Boga na temelju svojih najviših prepoznatih vrijednosti. Svako inteligentno stvoreno biće naziva Bogom najbolju i najvišu stvar koju poznaje.

Svedena na razum i intelektualni izražaj, religija se uvijek usuđivala kritizirati civilizaciju i evolucijski napredak sudeći im prema vlastitim standardima etičke kulture i moralnog napretka.

Dok osobna religija prethodi evoluciji ljudskih morala, žalosno je što se institucionalna religija uvijek mijenja sporije od ionako sporih društvenih pravila ljudskih rasa. Organizirana religija se pokazala konzervativno tromom. Proroci su obično vodili ljude u religiozni razvoj; teolozi su ih obično vukli unazad. Kako je religija stvar unutarnjeg ili osobnog iskustva, njezin razvoj ne može odveć preteći intelektualnu evoluciju ljudskog roda.

Ali religija nikad ne može biti uzvišena pozivanjem na takozvana čuda. Pozivanje na čuda znači povratak primitivnim religijama magije. Istinska religija nema veze s takozvanim čudima i religija otkrivenja nikad ne ukazuje na čuda kao dokaz autoriteta. Religija je uvijek ukorijenjena i utemeljena u osobnom iskustvu. I vaša najviša religija--Isusov

religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon--the earth life of Jesus of Nazareth.

[Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

život--je bila upravo takvo osobno iskustvo: čovjek, smrtni čovjek, koji je tražio Boga i u cjelosti ga našao za jednog kratkog života na zemlji dok se u istom tom ljudskom iskustvu javio Bog koji je tražio čovjeka i koji ga je našao, na puno zadovoljstvo savršene duše beskonačne uzvišenosti. I ovo je religija, čak najviša religija ikad obznanjena u Nebadonu--zemaljski život Isusa od Nazareta.

[Predočio Melkizidek iz Nebadona.]